

Μυστήριο

Μυστηρίων

Καθώς βλέπεις τὰ καθαγιασμένα Δώρα, μὴ νομίσῃς ὅτι ἔχεις μπροστά σου κοινό ψωμί, μὴ νομίσῃς ὅτι ἔχεις κοινό κρασί. Ἡ Θεία Κοινωνία δὲν ἀποβάλλεται ἀπὸ τὸν ὀργανισμό μας, ὅπως οἱ ἄλλες τροφές. Μακριὰ ἀπὸ σένα τέτοιος λόγος. Μακριὰ ἀπὸ σένα τέτοια σκέψη. Ἀλλά, ὅπως καίγεται τὸ κερί χωρὶς νὰ ἀφήνῃ ὑπολείμματα, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο νὰ πιστεῦσῃς ὅτι καὶ ἡ Θεία Κοινωνία ἀναλώνεται μέσα μας, καθὼς ἐνώνεται μὲ τὸ σῶμα μας.

Γι' αὐτό, ὅταν προσέρχεστε στό Μυστήριο, νὰ μὴ νομίζετε ὅτι παίρνετε τὸ Θεῖο Σῶμα ἀπὸ ἀνθρώπινα χέρια, ἀλλά νὰ πιστεῦτε ὅτι λαμβάνετε τὸ Θεῖο Σῶμα ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ Σεραφεῖμ μὲ τὴν πύρινη ἐκείνη λαβίδα, πού εἶδε σέ ὄραμα ὁ προφήτης Ἡσαΐας. Κι ὅταν μεταλαβαίνουμε τὸ Ἅγιο Αἶμα, νὰ νοιώθουμε σάν νὰ ἀγγίζουμε μὲ τὰ χεῖλη τῆς θείας καὶ ἀχραντῆς πλευρᾶς τοῦ Κυρίου.

Λοιπὸν, ἀδελφοί μου, νὰ μὴ λείπουμε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, μὰ κι ὅταν ἐκκλησιαζόμαστε, νὰ μὴ διασπάται ἡ προσοχή μας μὲ διάφορες συζητήσεις. Νὰ στεκόμαστε μὲ φόβο καὶ τρόμο, μὲ τὸ βλέμμα πρὸς τὰ κάτω, ἀλλὰ τὴν ψυχὴ πρὸς τὰ ἄνω. Νὰ ἀναστενάζουμε μέσα μας, νὰ ἀλαλάζουμε μὲ τὴν καρδιά. Ἡ δὲν βλέπετε αὐτοὺς πού παρουσιάζονται στό σαρκικό καὶ φθαρτό καὶ πρόσκαιρο καὶ ἐπίγειο βασιλιά, πῶς στέκονται ἀκίνητοι, ἀμίλητοι, ἀσάλευτοι, χωρὶς νὰ στρέφουν τὸ βλέμμα ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ κεῖ, σοβαροί, σκυθρωποί, τρομαγμένοι. Ἀπ' αὐτοὺς, ἀνθρώπε μου, ἐλέγξου καὶ σέ παρακαλῶ ἔτσι στάσου καὶ ἐσὺ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, σάν νὰ βρισκῆσαι στὸν ἐπίγειο βασιλιά μπροστά, ἂν καὶ ὀφείλεις νὰ παρουσιάξῃς μὲ πολὺ περισσότερο φόβο ἐνώπιον τοῦ ἐπουράνιου Βασιλιά.

Καὶ ὅταν εἰσερχόμαστε στὴν Ἐκκλησία, νὰ εἰσερχόμαστε σύμφωνα μὲ τὸ θεῖο θέλημα, χωρὶς νὰ ἔχουμε μνησικακία στὴν ψυχὴ μας, γιὰ νὰ μὴν προσευχόμαστε ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μας, ὅταν λέμε: "Ἄφες ἡμῖν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν".

Γιὰτί αὐτὸς ὁ λόγος εἶναι φοβερός κι ὁποῖος τὸν ἀπευθύνει στὸν Θεὸ εἶναι σάν νὰ τοῦ λέει: "Ἄφῃσα Κύριε, ἄφῃσε κι' Ἐσὺ, ἔλυσα, λύσε κι' Ἐσὺ. Συγχώρησα, συγχώρησε κι' Ἐσὺ. Ἐάν δὲν συγχώρησα τὰ πταίσματα τοῦ πλησίον μου, οὔτε κι' Ἐσὺ νὰ συγχώρησῃς τὰ δικά μου ἁμαρτήματα. Ὅπως φέρεθκα στὸν συνάνθρωπό μου, ἔτσι νὰ φερθῃς κι' Ἐσὺ σέ μένα.

Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος

Γερόντων

✘ Δὲν ὑπάρχει μεγάλη καὶ μικρὴ ἁμαρτία. Μικρὴ ἢ μεγάλη, ἡ ἁμαρτία εἶναι πάντοτε ἁμαρτία. Οἱ πολλὲς μικρὲς ἁμαρτίες μᾶς κάνουν μεγαλύτερο κακὸ ἀπ' ὅ,τι μία μεγάλη, γιὰτί οἱ μικρὲς περνοῦν ἀπαρατήρητες καὶ ἔτσι δὲν φροντίζουμε νὰ τίς διορθώσουμε. Ἡ μεγάλη ἁμαρτία "ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός".

✘ Τὸν ἀδελφό σου, θὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ θὰ τὸν φωτίσῃ μόνο τὸ παράδειγμά σου· δηλαδὴ ἡ συνέπειά σου μεταξὺ λόγων καὶ ἔργων.

✘ Ὁ Θεὸς ἴσῃ μόνο πράγματα κυττάζει: τί ἀγῶνα ἐκάμαμε πρὶν πέσωμε· καὶ πόσο μετανοιώσαμε μετὰ.

✘ Κάθε ἄνθρωπος εἶναι ἕνας ὀλόκληρος κόσμος· ἄγνωστος· καὶ ἀνεξιχνίαστος· καὶ ἀκατανόητος. Καὶ γι' αὐτό, μόνο ὁποῖος συνεξηγεῖται, δὲν παρεξηγεῖ οὔτε παρεξηγεῖται.

Γερόντων Ἰωήλ

✘ Ὅταν ὁ ἄνθρωπος πιστεῖι ὅτι πράγματι εἶναι χειρότερος ὅλων, τότε ἕνα "Κύριε ἐλέησον" πού θὰ πῇ γιὰ τὸν κόσμο, ἰσοδυναμεῖ μὲ χίλια "Κύριε ἐλέησον" ἑνὸς ἄλλου. Ἡ προσευχὴ πρέπει νὰ γίνῃ ἀνάγκη σέ ὅλους ἐμάς. Νὰ προσευχόμαστε γι' αὐτοὺς πού ἔχουν ἀνάγκη, καὶ γιὰ ὅλον τὸν κόσμο. Νὰ χωρίσουμε τὴν προσευχὴ μας σέ ΤΡΙΑ μέρη. Τὸ ἕνα γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας, τὸ ἄλλο γιὰ τοὺς ζῶντας καὶ τὸ τρίτο γιὰ τοὺς κεκοιμημένους, καὶ νὰ δίνουμε τακτικὰ τὰ ὀνόματά μας, νὰ μνημονεύωνται στὴν Ἁγία Πρόθεσι.

✘ Μὴν ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτὸ μας. Ἡ αὐτοπεποίθησι εἶναι μέγα ἐμπόδιο στὴ Θεία Χάρι.

✘ Γιὰ νὰ ἀναστηθῇ ἡ ψυχὴ πνευματικά, πρέπει νὰ σταυρωθῇ ὁ ἄνθρωπος, νὰ πεθάνουν τὰ πάθη τὰ ψυχικά, κυρίως ὁ ἐγωισμός, τὸ ἄναρχο παιδί τῆς ὑπερηφανείας, πού ἐμποδίζει τὴν Θεία Χάρι καὶ σπάει τὰ μούτρα τοῦ ἀνθρώπου.

Γερόντων Παῖσιος

✘ Σέ μία κοινωνία πού ὁ καθένας φαντάζεται ὅτι εἶναι πρῶτος, δὲν ὑπάρχει πρόοδος γιὰ κανένα. Ἀντίθετα, γιὰ ὁποῖον πιστεῖι ὅτι εἶναι πάντοτε ὁ τελευταῖος, ἡ συνάντησι μὲ τὸν ἄλλον γίνεται πάντοτε εὐκαιρία γιὰ ὠφέλεια καὶ πνευματικὴ πρόοδο. Ἀεῖζει συνεπῶς νὰ εἶναι κανεὶς τελευταῖος. Ἄν εἶμαι ὁ πρῶτος, αὐτὸ εἶναι καταχθόνια πληξί. Ἄν εἶμαι ὁ τελευταῖος, εἶναι συνεχῆς χαρὰ, γιὰτί πάντοτε μαθαίνω κάτι χρήσιμο.

Γερόντων Σωφρόνιος

Οτά δύσκολα χρόνια της τουρκικής σκλαβιάς ή Ελλάδα ανέδειξε ήρωες, μάρτυρες και αγίους, πού, με την θυσία τους και τό ήρωικό παράδειγμά τους, πόψαν τό δέντρο της λευτεριάς κι έμψύχωσαν μικρούς και μεγάλους. Οι νεο-μάρτυρες αυτοί του Γένους μας, πού θυσιάστηκαν "για του Χριστού τήν

πίστη τήν αγία και της πατρίδας τήν έλευθερία", αποδείχθηκαν θείο δώρο για τον έλληνισμό σε κρίσιμες σπιγμές του. Ανέβασαν τό ήθικό των σκλαβωμένων και τόνωσαν τήν Ορθόδοξη Πίστη, όταν ο κατακτητής έπιχειρούσε πολύπλευρη έκστρατεία άλλαξοπιστίας των Χριστιανών...

Νεομάρτυρας γενναίος του Γένους μας, πού θέρμανε τό θρησκευτικό συναίσθημα των σκλαβωμένων Ηπειρωτών, όταν μάλιστα αυτό κινδύνευε να άτονισή από τις άφόρητες πιέσεις της τυραννίας των Τούρκων, αναδείχθηκε ο Άγιος Γεώργιος Ιωαννίνων. Γεννήθηκε σε ένα μικρό και άσημο χωριό των Γρεβενών, τό Τσούρχλι, πού σήμερα φέρει τό όνομα του Άγίου, από φτωχούς μά ευσεβείς και θεοφοβούμενους γονείς. Τόν πατέρα του τόν λέγανε Κωνσταντίνο και τή μητέρα του Βασίλω. Ο μικρός γαλουχήθηκε "έξ άπαλών όνύχων" στην Πίστη του Χριστού, αν και έμεινε όρφανός, από πατέρα και μάνα, σε ηλικία όκτώ χρόνων.

Κάποια ημέρα, όταν ο Γεώργιος ήταν 13 χρόνων, πέρασε από τό χωριό του ένας Τούρκος άγας, πού τόν πήρε στην ύπηρεσία του, ίπποκόμο. Από τότε, ο νεαρός Γεώργιος άλλαξε αρκετές φορές άφεντικά και κατέληξε στον Χατζή - Άβντουλάχ, στον όποϊον έμεινε όκτώ χρόνια. Επισκέπτεται κατά καιρούς τά Γιάννενα και αισθάνεται εύτυχής να έκκλησιάζεται εκεί στους ώραιούς ναούς πού γεμίζουν τήν καρδιά του ιερό δέος και κατάνυξι. Τό 1836 βρίσκεται προσωρινά εγκατεστημένος στην πόλι αυτή και οι περισσότεροι τόν νομίζουν για Τούρκο, έκτός από τό άφεντικό του τόν Άβντουλάχ και μερικούς φίλους του Χριστιανούς. Οι Τούρκοι μάλιστα τόν όνομάζανε "Γκιαούρ Χασάν".

Οτά Γιάννενα, τόν καιρό εκείνο, άρραβωνιάζεται ο Γεώργιος μία νέα, καλή Χριστιανή, πού τή λέγανε Έλένη. Μερικοί Τούρκοι όμως πού τόν θεωρούσαν όμόθηρικό τους, δημιούργησαν τότε σάλο. Τόν κατηγορούσαν και λέγανε:

- Άκούς εκεί, ένας Τούρκος να θέλη να παντρευτή Χριστιανή. Αυτό είναι άνήκουστο.

Τό άκούει αυτό και ο Χότζας, ένας φανατικός Μωαμεθανός ιερέας. Συλλαμβάνει τόν Γεώργιο, τόν όδηγεί ως κατηγορούμενο μπροστά στον Τούρκο δικαστή, τόν κατή, και λέει:

- Τούτος έδώ, Τούρκος, δικός μας, πού άκούει στό όνομα Γκιαούρ Χασάν, ξεμωράθηκε και θέλει να πάρη Χριστιανή γυναίκα. Ο Γεώργιος διαψεύδει τόν Χότζα. Όμολογεί μπροστά στον δικαστή με θάρρος τήν αλήθεια και λέει:

- Μέ λένε Γεώργιο. είμαι Έλληνας και Χριστιανός. Τίποτε άλλο δέν έχω να σας πώ.

Οκατής, για να αποδιώξη από πάνω του κάθε εύθυνη, άφοϋ συνένταξε τις καθιερωμένες κρίσεις τόν έστειλε στον βεζύρη, στον Εμίν πασά. Και τελικά σώζεται προσωρινά

μέ τήν μαρτυρία του άφεντικού του Άβντουλάχ, πού έξηγει στον πασά ότι πράγματι ο Γεώργιος είναι Χριστιανός. Νυμφεύεται ύστερα από τήν ταλαιπωρία αυτή ο Χριστιανός νέος τήν έκλεκτή της καρδιάς του Έλένη και ζει μαζί της ημέρες χαρούμενες και εύτυχισμένες. Τέλη Δεκεμβρίου του 1837 γίνεται πατέρας ενός άγοριου

Ο ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑΣ

πού τό βαφτίζουν στην έορτή του Άγίου Ιωάννου του Βαπτιστοϋ και από τήν έορτή, όπως συνηθίζοταν, του έδωσαν τό όνομα Ιωάννης.

Οτό μεταξύ ο Εμίν πασάς και ο Άβντουλάχ έχουν μεταθεθεί στην Προύσα και ένας σκληρός χριστιανομάχος πασάς, ο Μουσταφάς, έρχεται στα Γιάννενα. Ο φανατικός Χότζας πού έχει βάλει στό μάτι τόν Γεώργιο, να τόν παρουσίαση ως μωαμεθανό, δέν εγκαταλείπει τό σχέδιό του.

Οτις 11 Ιανουαρίου 1838 ο Γεώργιος, εύτυχισμένος σύζυγος και πατέρας, βγαίνει στην αγορά της πόλεως σε αναζήτησι εργασίας. Είναι ντυμένος με ελληνική

ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

στολή και καμαρώνει τήν καινούργια φουστανέλλα του. Στόν δρόμο του προβάλλει ο Χότζας, ο όποϊος τόν αντιμετώπιζει έχθρικά. Τόν πάνει από τό γιλέκο του, τόν ταρακουνάει και του λέει:

- Μωρέ, θά παίζεις μαζί μας παριστάνοντας τόν Χριστιανό;

Εκείνη τήν στιγμή περνούσε δίπλα του ο άδελφός της εγγονάικας του ο όποϊος παρεμβαίνει και προσπαθεί να άπαλλάξη από τόν ενοχλητικό Χότζα τόν γαμπρό του. Γιενεται έτσι συμπλοκή. Συγκεντρώνονται εκεί Χριστιανοί Γιαννιώτες και Τούρκοι. Τελικά λειτουργεί ο νόμος της

τουρκικής αύθαιρεσίας. Ο Γεώργιος συλλαμβάνεται και όδηγείται στον Τούρκο στραπωτικό διοικητή, για να δοθούν έξηγήσεις. Εκεί όμαδικά οι Τούρκοι ύποστηρίζουν πως ο Γεώργιος ήταν πρώην Μωαμεθανός και ότι τάχα, άλλαξοπιστησε!

Ανακρίνει στην συνέχεια τόν Γεώργιο ο ίδιος ο πασάς. Τόν ρωτάει με έπιμονή και αυτός σταθερά και ξεκάθαρα του άπαντάει:

- Χριστιανός γεννήθηκα, Χριστιανός είμαι και Χριστιανός θα πεθάνω!...

Κανένας όμως δέν θέλει να άκούση ότι είναι Χριστιανός. Η σθεναρή όμολογία του τούς ταραίζει κι ο Τούρκος δικαστής όρθά - κοφτά του λέει:

- Δύο πράγματα έχεις να κάνης: ή να τουρκέψης ή να χαλαστής!

Και επειδή άρνεϊται να τουρκέψη, τόν φυλακίζουν...

Οτό μεταξύ οι συγγενείς του Γεωργίου, οι πρόκριτοι και ή Εκκλησία κάνουν τά πάντα να τόν σώσουν από τήν άπειλή, να τόν πάρουν από τά χέρια του έχθρου. Παρά τήν βαρυχειμωνιά στέλνουν ταχυδρόμους στους Μητροπολίτες Άρτης και Γρεβενών, να βοηθήσουν τήν κατάσταση. Όλοι φοβούνται μήπως ή πίεσι, οι άπειλές και τά μαρτύρια, λυγίσουν τόν Γεώργιο και τόν κάνουν να άλλαξοπιστηση.

Οτήν φυλακή του Κάστρου πολλοί Χριστιανοί επισκέπτονται τόν Νεομάρτυρα πού περνάει ήδη νύχτες φρικτές, δεμένος στό μάγκανο, στην υγρασία και στό κρύο. Όλοι τόν ενθαρρύνουν. Του λένε να κάνει ύπομονή, να μη λυγιση.

- Κοίταξε καλά Γιώργη, μή γυρίσης (μήν αλλαξοπιστήσης), γιατί, αν πετύχουν μέ σένα, θά μάς τουρκέψουν όλους....

Καί αυτός άπαντοῦσε:

- Μή φοβάστε.... έχετε γειά. Καλήν άντάμωσι στόν άλλον κόσμο.

Ο Τούρκος δικαστής δυσκολεύτηκε νά βγάλη καταδικαστική άπόφαση. Έκδηλώνει πρόθεση νά τόν άπολύση, αλλά έξαλλο τό όργανωμένο πλήθος τών Μωαμεθανών κραυγάζει:

-Νά χαλαστή ό ύβριστής του Μωαμεθανισμού!

Τελικά ό πασάς άποφασίζει νά κρεμαστή ό Νεομάρτυρας Γεώργιος: "Θάνατος δι' άγχόνης".

Στίς 17 Ιανουαρίου 1838, γύρω στίς 9 το πρωί, μπαίνουν στή φυλακή, στό κελλί του Μάρτυρα, πέντε δήμιοι. Ό δεσμοφύλακας φωνάζει άγρια στόν Χριστιανό νά σηκωθή. Σηκώνεται αυτός ήρεμος, άτάραχος. Άποχαιρετάει τούς συγκρατούμένους του και έπειτα οι δήμιοι, άφου τόν δένουν πισθάγκωνα, του λένε χαιρέκακα:

- Θά σε κρεμάσουμε.

Κι εκείνος τούς άπαντάει:

- Ό,τι θέλετε κάμετε, μιάν ώρα άρχύτερα....

Τόν πήρανε και τον πήγανε κοντά στήν κεντρική πόλι του Κάστρου τών Ιωαννίνων. Ψηλά στόν τοίχο, δεξιά της πύλης, καθώς μπαίνουμε, στήσανε την άγχόνη και έπειτα τόν ρωτούσαν:

- Λέγε, τί είσαι;

Έλπίζανε, ό,τι η φοβέρα του θανάτου θά τόν δειλιάζε, ώστε νά πη ό,τι είναι Μωαμεθανός.

Αυτός όμως, δυναμωμένος άπό την προσευχή που κάνει αυτές τίς κρίσιμες στιγμές στόν Χριστό, άπαντάει:

- Χριστιανός είμαι. Προσκυνώ τόν Χριστό μου και την Δέσποινά μου Θεοτόκο!

Παρακαλεί έπειτα ό γενναίος Νεομάρτυρας τούς δημίους και φρουρούς, σάν στερνή του έπιθυμία, νά του λύσουν τά χέρια. Του τά λύνουν. Κάνει τότε εκείνος τόν σταυρό του εύλαβικά και λέει πρός τό πλήθος που βουβά του συμπαραστεκόταν:

- Άδέρφια μου, συγχωρέστε με κι ό Θεός νά σάς συγχωρέση... Η τελευταία του στιγμή πλησιάζει. Του περνάνε στόν λαμό τόν βρόγχο. Έπικρατεί νεκρική σιγή. Οι Χριστιανοί μέ μάτια δακρυσιμένα προσεύχονται και μέ πόνο παρακολουθούν τό μαρτυρικό τέλος του ήρωϊκού Μάρτυρα του Χριστού και του Γένους. Άλλά κι οι άγριες κραυγές τών Τούρκων έχουν σιγήσει.

Σαφνικά τραβήξανε τό σχοινί και ό γενναίος Μάρτυρας βρέθηκε στό κενό, δίπλα στόν τοίχο του κάστρου κρεμασμένος. Σέ λίγο κρέμεται άπνους. Πιστός όμως στόν Χριστό "Άχρι Θανάτου". Τό λείψανο τό αφήνουν οι Τούρκοι κρεμασμένο τρεις ήμέρες γιά νά εντείνουν τό κλίμα τρομοκρατίας. Αντίθετο όμως είναι τό άποτέλεσμα. Η θυσία του Νεομάρτυρα έμψυχώνει. Ό Άγιος Γεώργιος Ιωαννίνων γίνεται παράδειγμα.

Τό Οικουμενικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως τόν ανακήρυξε Άγιο, στίς 19 Σεπτεμβρίου 1839, χωρίς νά δημοσιοποιήση τό γεγονός. Η έορτή του ώρίστηκε μαζί μέ του Άγίου Αντωνίου. Κι όλα αυτά γιά νά μήν υπάρξουν αντιδράσεις άπό την τουρκική πλευρά...

Απο
το

γεροντικό

Ελεγαν μέ θαυμασμό οι Γέροντες γιά τόν Άββά Ιωάννη τόν Πέρση, πώς άπό την πολλή του καλωσύνη έφτασε σε τελεία άκακία. Μία φορά δανείστηκε άπό κάποιον Άδελφό ένα χρυσό νόμισμα, γιά νά αγοράση λινάρι νά κάνη εργόχειρο. Μόλις τό προμηθεύτηκε, του ζήτησε λίγο ό γείτονας του νά φτιάξη μιá ποδιά και ό Άββάς Ιωάννης του έδωσε μέ πολλή προθυμία. Την άλλη ήμέρα πέρασε άπό τό κελλί του άλλος Άδελφός, είδε τό λινάρι και γύρεψε κι αυτός γιά ένα πουκάμισο. Έδωσε και σ' αυτόν ό άκακος Ιωάννης και σε δύο τρεις άλλους, που έτυχε νά του ζητήσουν, ώσπου τό μοίρασε όλο, χωρίς νά κρατήση τίποτε γιά τόν εαυτό του.

Ύστερα άπό μερικές ήμέρες πήγε ό δανειστής και του γύρεψε τό νόμισμα.

- Πήγαινε, Άδελφέ μου, του είπε ό Άββάς, και θά σου τό φέρω στό κελλί σου.

Μά, σάν δέν είχε νά τό επιστρέψη, σηκώθηκε νά πάη στόν Άββά Ιάκωβο, τόν Οικονόμο της Σκήτης, νά του ζητήσει ένα νόμισμα. Στο δρόμο, καθώς πήγαινε, βρήκε ένα φλουρί, μά δέν τό πήρε. Έκανε προσευχή και γύρισε στό κελλί του. Ούτε στόν Οικονόμο δε θέλησε νά πάη.

Τήν άλλη ήμέρα πήγε πάλι ό αδελφός και γύρευε τά δανεικά. Βγήκε πάλι ό Άββάς Ιωάννης νά πάη στόν Άββά Ιάκωβο. Είδη τό φλουρί στην ίδια θέση και δέν τό σήκωσε αλλά γύρισε άμέσως στό κελλί του.

Τήν τρίτη ήμέρα πήγε θυμωμένος ό δανειστής και άπαιτούσε τό νόμισμά του.

- Ηούχασε, Άδελφέ μου, του είπε μέ πραότητα ό άκακος Άββάς, σήμερα θά σου τό φέρω.

Ξεκίνησε εύθυσ γιά τόν Οικονόμο και βρήκε πάλι στην ίδια θέση τό φλουρί. Έκανε πρώτα προσευχή και ύστερα τό σήκωσε και τό πήγε στόν Άββά Ιάκωβο.

- Τό βρήκα στό δρόμο, του είπε. Κάνε αγάπη νά ρωτήσης μήπως τό έχασε κανένας Άδελφός.

Ο Οικονόμος γύρισε όλη τη Σκήτη και ρωτούσε τούς Άδελφούς, μά δε βρέθηκε κανείς νά ειπή πώς ήταν δικό του.

- Άφου δέν τό έχασε κανείς, είπε τότε ό Άββάς Ιωάννης, δώσε το σ' έμένα νά τό επιστρέψω στόν Άδελφό που τό χρεωστώ, γιατί τρεις ήμέρες τώρα κινώ άπό τό κελλί μου νά έλθω νά σου ζητήσω κι επειδή έβλεπα τουτο τό φλουρί, γύριζα πίσω άπρακτος.

Θάυμασε ό Οικονόμος την άφιλοχρηματία του Άββά, που, ενώ βρισκόταν σε τόση ανάγκη, δέν πήρε τό νόμισμα που βρήκε.

Είχε κι άλλο προτέρημα αυτός ό Όσιος. Όταν έρχόταν κάποιος νά του ζητήσει κάτι, του έλεγε μέ καλωσύνη:

- Παρε, Άδελφέ μου, ό,τι σου χρειάζεται. Κι εκείνος έπαυνε ό,τι και όσο ήθελε. Σάν τό έφερνε πίσω, του έλεγε πάλι ό Άββάς:

- Βάλε το τώρα στην θέση του, χωρίς νά γυρίση νά κοιτάξη.

Άν δεν του έφερναν τά δανεικά, ποτέ δέν τά ζητούσε.

Αθωνικά

Τό ὑπέε - πολύτιμο καζανάκι

Όπως διηγήθηκαν Πατέρες της Νέας Σκήτης, στην Εύβοια ήταν κάποιος Επίσκοπος με τό όνομα Θεοφάνης. Στην έπαρχία του ήταν ένας πτωχός, ό οποίος είχε στην κατοχή του από κληρονομιά ένα μικρό καζανάκι, πού τό λέγανε "μπαγκράτσι". Αυτό φαίνεται νά είχε μεγάλη αρχαιολογική αξία. Τό είδε ένας συμπατριώτης του πλούσιος, του άρεσε και θέλησε όπωσδήποτε νά τό αγοράση και επειδή δέν μπόρεσε μέ τό καλό, μέ τίς κολακειές νά τό αγοράση, διότι ό πτωχός δέν ήξερε άν τό δοχείο αυτό έχη αρχαιολογική αξία, άλλ' επειδή ήταν κληρονομιά της οικογένειάς του δέν τό πωλούσε μέ κανένα τρόπο. Τότε ό πλούσιος χρησιμοποίησε βία και κατακράτησε του πτωχού τό κληρονομικό κειμήλιο.

Μετά καιρόν ό πλούσιος πέθανε σέ νεαρή ηλικία. Οι συγγενείς του, κατά την Παράδοσι της Έκκλησίας, μετά τριετία κάμανε την άνακομιδή, και τό σώμα του πλούσιου βρέθηκε άδιάλυτο. Έγινε δεύτερη και τρίτη άνακομιδή, κατά τά ώρισμένα χρονικά διαστήματα, άνά τριετία, άλλα και πάλι τό σώμα του νεκρού βρέθηκε τυμπανιαίο και άδιάλυτο. Τότε οι συγγενείς του κάλεσαν τόν Δεσπότη νά γονατίση στόν τάφο, και να διαβάση συγχωρητική εύχή στό σώμα του νεκρού. Άλλά τό άποτέλεσμα ήταν νά μείνη και πάλι τό σώμα άδιάλυτο.

Κατόπιν αυτού, ό Δεσπότης συνεβούλευσε τούς συγγενείς του πλούσιου να στήσουν τό τυμπανιαίο σώμα του νεκρού σέ δημόσιο χώρο, όπου διερχόμενοι όλοι οι κάτοικοι του χωριού ένας ένας, νά συγχωρούν τόν νεκρό κι έτσι ό Πανάγαθος Θεός ίσως συγχωρέση την ψυχή του πλούσιου και διαλυθή τό σώμα του. Έκ παραλλήλου όμως, ό Άρχιερέας τοποθέτησε εκεί κοντά άνθρωπο της έμπιστοσύνης του, νά παρατηρή τί θά λένε οι συμπολίτες στόν πεθαμένο σάν θά περνάνε από μπροστά του.

Όλοι περνούσαν μπροστά από τό άλυτω σώμα, έλεγαν από μία εύχή νά τόν συγχωρέση ό Θεός, κι έφευγαν. Μέ τη σειρά του πήγε κι ό φτωχός του οποίου είχε κατακρατήσει μέ τη βία τό πολύτιμο γι' αυτόν "καζανάκι". Ό φτωχός σάν πλησίασε τό σώμα του νεκρού έφτυσε και ό άνθρωπος του Δεσπότη τόν άκουσε νά λέη: "Έτσι ντέ, καλά να πάθης νά μείνης εκεί άλυωτος μαζί μέ τό μπαγκράτσι πού μου πήρες, γιά πάντα νά είσαι τούμπανο, άφου έτσι σου άρεσε και μου πήρες αυτό πού βρήκα από τη μάνα πού μέ γέννησε".

Ό άνθρωπος πού έκουσε αυτά, άμέσως τά μετέφερε στόν Άρχιερέα Θεοφάνη. Εκείνος κάλεσε κοντά του τόν φτωχό πού είπε τά λόγια εκείνα στό άλυτω σώμα, και τόν ρώτησε: "Τί σήμαιναν αυτά πού είπες στόν άλυτω πλούσιο;" Άφου έμαθε την αίτία, άμέσως κάλεσε τούς συγγενείς του πλούσιου, τούς ρώτησε άν στο σπίτι του δεδεμένου άφωρισμένου ύπάρχει κανένα αρχαίο και πολύτιμο "καζανάκι". Άπ' αυτούς έμαθε

πώς τούτο άποτελεϊ μέρος της περιουσίας του άποβιώσαντος. Ό Επίσκοπος έξήγησε τότε, ότι αυτό άνήκει στόν δεινα φτωχό και πρέπει νά επιστραφή στόν ιδιοκτήτη του και έτσι θά τόν συγχωρέση ό Θεός, αυτόν πού έκामε την άδικία.

Οι συγγενείς συμμορφώθηκαν μέ την έντολή του Έπισκόπου, ό οποίος πήρε τό "καζανάκι", τό έβαλε στά χέρια του πλούσιου και είπε στόν πτωχό νά πλησιάση τόν νεκρό, νά παραλάβη τό "μπαγκράτσι" του και νά συγχωρέση από την καρδιά του τόν νεκρό, γιά την άδικη πράξι, πού εις βάρος του διέπραξε.

Όταν έγινε αυτό μπροστά στά μάτια όλων τών συγχωριανών του, τό άδιάλυτο μέχρι εκείνη τή στιγμή σώμα, πού από πολλά χρόνια ήταν στην κατάσταση αυτή, διαλύθηκε και έγινε σκόνη. Όλοι έμειναν κατάπληκτοι και δόξασαν μ' ένα στόμα τό όνομα του Πανάγαθου και δικαιοκρίτη Θεού.

Ό Επίσκοπος Θεοφάνης, μετά από τό θαύμα αυτό άπαρνήθηκε πάντα τά γήινα και έγκόσμια αγαθά, έφυγε από την Εύβοια και ήρθε στό "Άγιον Όρος". Άφου γύρισε πολλά Μοναστήρια και ιερά προσκυνήματα, τελικά κοινοβίασε σάν ένας άπλός ιδιώτης σέ έναν αγράμματο και σκληρό Γέροντα Κύριλλο στην Καλύβα της "Ζωοδόχου Πηγής" στη Νέα Σκήτη.

Στην ύπακοή του Γέροντα αυτού έμεινε περίπου δύο χρόνια. Στόν δεύτερο χρόνο, τή Μεγάλη Τεσσαρακοστή, ήρθε στην παραλία της Σκήτης αυτής ένα καϊκι από την Εύβοια μέ τυρί, αυγά και διάφορα άλλα τρόφιμα. Οι Πατέρες της Σκήτης κατέβηκαν στη θάλασσα, γιά νά πάρη ό καθένας τάι τρόφιμα πού του χρειάζονταν γιά τό Άγιο Πάσχα. Τότε κι ό Γέρο - Κύριλλος, έστειλε τόν ύποτακτικό του Δεσπότη Θεοφάνη, πού ήταν δόκιμος, να πάρη κι αυτός τά τρόφιμα του Γέροντά του. Όταν πλησίασε στό καϊκι, ό έμπορος και καπετάνιος του καϊκιού είπε μπροστά σέ όλους τούς παρευρισκόμενους εκεί Πατέρες:

- Δέν είσαι συ ό Δεσπότης μας, ό Θεοφάνης, πού μας έφυγε και τόν έχουμε χάσει τώρα δυό χρόνια και μ' αυτά πού είπε έπεσε στό έδαφος και τόν προσκύνησε. Εκείνος άρνήθηκε και είπε:

- Τί λές, άνθρωπέ μου, παραγνώρισες, κάποιον λάθος κάνεις, δέν είμαι έγώ αυτός πού νομίζεις και μόλις είπε αυτά έφυγε, ανέβηκε στη Σκήτη και τούτο στάθηκε άφορμή νά φύγη από τόν Γεροντά του, διότι έμαθαν όλοι πως αυτός είναι ό Έπίσκοπος Εύβοίας Θεοφάνης. Ό δέ Γέροντάς του, θαυμάζοντας την ταπεινωσι του Δεσπότη, έπεσε στό πόδια του και ζήτηγε συγχωρεσι γιά την συμπεριφορά του.

Ό Δεσπότης τότε πήγε σέ ένα έρημο ήσυχαστήριο της Νέας Σκήτης, όπου έζησε σάν άπλός Καλόγερος και μέ πολλή ταπεινωσι και αγάπη πρός όλους τούς Πατέρες, σέ βαθύ γήρας παρέδωκε την μακαρία του ψυχή στά χέρια του Δεσπότη Χριστού και Σωτήρος ήμών Θεού και ένετάχθη στην μακαρία χορεία τών άγιων Πατέρων.

Αθωνική

πολιτεία

ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ 6 - 114 71 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ 6443.290, FAX 6424.266

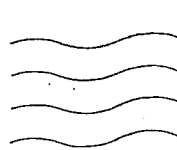
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Σίμων Κωνσταντίνος Μπουκάς

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Αργυρώ Παχή

Αδραμυτίου 10, 171 21 Ν. ΣΜΥΡΝΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 3000 δρχ.

Κύριε Ίησού Χριστέ, έλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ